

TRƯỚC HẾT, TRỞ VỀ VỚI LỜI CHÚA.

Kinh thánh: Các quan xét 6:1-10

“1 Dân Y-sơ-ra-ên làm điều ác trước mặt Đức Giê-hô-va, nên Đức Giê-hô-va phó chúng vào tay dân Ma-đi-an trong bảy năm. 2 Tay của người Ma-đi-an thắng hơn Y-sơ-ra-ên. Vì sợ người Ma-đi-an, nên dân Y-sơ-ra-ên làm cho mình những nơi ẩn náu trong núi, trong các hầm và đồn. 3 Khi Y-sơ-ra-ên đã gieo giống, dân Ma-đi-an với dân A-mê-léc, và người phương Đông đi lên đánh Y-sơ-ra-ên, 4 đóng trại đối ngang người, phá hại mùa màng của xứ cho đến Ga-xa, và không để lại trong Y-sơ-ra-ên lương thực gì, hoặc chiên, bò hay là lừa. 5 Vì chúng nó đi lên đem theo bầy súc vật và trại mình, loán đến khác nào một đám cỏ cao. Người và lạc đà vô số đến trong xứ đặng phá hại. 6 Vậy, vì có dân Ma-đi-an, Y-sơ-ra-ên bị nghèo khổ hẳn chột, nên họ kêu cầu cùng Đức Giê-hô-va. 7 Bấy giờ, vì dân Y-sơ-ra-ên đã kêu cầu Đức Giê-hô-va về việc dân Ma-đi-an, 8 nên Đức Giê-hô-va sai một đấng tiên tri đến cùng dân Y-sơ-ra-ên. Người nói cùng chúng rằng: Giê-hô-va Đức Chúa Trời Y-sơ-ra-ên phán như vậy: Ta đã đem các ngươi lên khỏi xứ Ê-díp-tô, rút các ngươi khỏi nhà nô lệ, 9 giải cứu các ngươi khỏi tay người Ê-díp-tô, và khỏi tay hết thầy kẻ hà hiếp các ngươi, và đuổi chúng nó khỏi trước mặt các ngươi; ta đã ban cho các ngươi xứ của chúng nó, 10 và có phán rằng: Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời các ngươi, chớ sợ các thần của dân A-mô-rít tại trong xứ mà các ngươi ở. Nhưng các ngươi nào có nghe tiếng ta! ”

Gợi ý bài học: Sau bốn mươi năm bình an dưới thời Ê-dê-bô-ra, dân Y-sơ-ra-ên lại làm điều ác trước mặt Đức Giê-hô-va. Vì thế, Đức Chúa Trời phó họ vào tay dân Ma-đi-an trong bảy năm. Thời gian áp bức lần này không dài bằng những lần trước, nhưng mức độ tàn phá lại vô cùng khủng khiếp. Mục đích của dân Ma-đi-an không phải là chiếm đóng và cai trị Y-sơ-ra-ên, nhưng là cướp phá, hủy hoại hoàn toàn nền tảng kinh tế và nguồn sống của họ. Mỗi khi dân Y-sơ-ra-ên gieo trồng, quân Ma-đi-an lại liên kết với dân A-ma-léc và các dân phương Đông kéo đến. Chúng cướp sạch mùa màng, chiên, bò và lừa, không để lại bất cứ thứ gì có thể nuôi sống dân sự.

Vì bị áp bức quá nặng nề, người Y-sơ-ra-ên phải rời bỏ nhà cửa nơi đồng bằng, trốn vào những hang động và xây các nơi trú ẩn trên núi. Trong nỗi tuyệt vọng, dân Y-sơ-ra-ên kêu cầu Đức Giê-hô-va. Ngài nghe tiếng kêu của họ, nhưng lần này Ngài không lập tức sai một quan xét đến giải cứu. Trước hết, Ngài sai một nhà tiên tri đến công bố lời Ngài. Kinh Thánh không cho biết tên tuổi, quê quán hay chi phái của nhà tiên tri này. Ông không lập tức công bố lời hứa giải cứu, nhưng trước tiên quở trách tội lỗi của dân Y-sơ-ra-ên. Có lẽ tiếng kêu của họ chưa phải là lời ăn năn thật lòng, mà chỉ là tiếng than vì quá đau khổ. Họ muốn thoát khỏi hoàn cảnh khốn cùng, nhưng chưa nhận ra vì sao mình lại rơi vào hoàn cảnh ấy. Vì vậy, Đức Chúa Trời dùng lời của nhà tiên tri để giúp họ nhìn thấy căn nguyên của vấn đề. Ngài nhắc lại rằng chính Ngài đã giải cứu họ khỏi ách nô lệ tại Ai Cập, đem họ ra khỏi tay những kẻ áp bức và ban đất Ca-na-an cho họ. Ngài là Đức Chúa Trời quyền năng, thành tín và luôn giữ lời giao ước. Nhưng dân Y-sơ-ra-ên đã quên ơn giải cứu ấy. Họ không vâng lời Chúa mà lại kính sợ và thờ các

thần của dân A-mô-rít. Vì vậy, vấn đề sâu xa của họ không nằm ở sức mạnh quân sự của Ma-đi-an, nhưng ở sự bất tuân của chính họ. Đức Chúa Trời phán: “Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời các ngươi, chớ sợ các thần của dân A-mô-rít tại trong xứ mà các ngươi ở. Nhưng các ngươi nào có nghe tiếng ta! ”(*Câu 10*) Dân Y-sơ-ra-ên sợ quân Ma-đi-an vì họ đông như châu chấu, nhưng Đức Chúa Trời cho họ thấy rằng điều đáng lo ngại hơn cả không phải là quân thù bên ngoài, mà là tấm lòng không còn lắng nghe tiếng Ngài.

Khi gặp vấn đề, chúng ta thường có khuynh hướng đổ lỗi cho hoàn cảnh hoặc cho một người nào đó. Chúng ta cầu xin Chúa nhanh chóng cất đi khó khăn, thay đổi người khác hoặc mở cho mình một con đường thuận lợi hơn. Không phải mọi đau khổ đều là hậu quả trực tiếp của một tội lỗi cụ thể. Vì vậy, chúng ta không nên vội vàng kết luận rằng người gặp hoạn nạn chắc chắn đã phạm tội. Tuy nhiên, khi khó khăn xảy đến, chúng ta vẫn cần thành thật xét lại đời sống mình trước mặt Chúa: Tôi có đang xa cách Ngài không? Tôi có điều gì cần ăn năn và từ bỏ không? Tôi có đang tìm kiếm sự an toàn nơi tiền bạc, năng lực hay con người thay vì tin cậy Chúa không? Tôi có đang kêu xin Chúa giúp đỡ nhưng lại không chịu lắng nghe lời Ngài không? Mọi quan hệ với Đức Chúa Trời không chỉ là một phần trong đời sống, nhưng phải là trung tâm chi phối toàn bộ đời sống chúng ta. Vì thế, lời cầu nguyện trong hoạn nạn không nên chỉ dừng lại ở việc xin cất khó khăn này vấn đề kại mà Chúng ta cần tiến xa hơn: “Lạy Chúa, qua hoàn cảnh này, Ngài muốn dạy con điều gì? Trong con có điều gì cần ăn năn? Xin phục hồi mối quan hệ giữa con với Ngài.”

Dân Y-sơ-ra-ên đã kêu cầu và Đức Chúa Trời đã nghe. Tuy nhiên, trước khi giải cứu họ, Ngài gửi đến họ một sứ điệp. Chúa muốn họ không chỉ thoát khỏi sự áp bức của Ma-đi-an, mà còn phải nhận ra tội lỗi, nhớ lại ân điển và trở về với Ngài. **Chúng ta thường muốn Chúa thay đổi hoàn cảnh, nhưng Chúa lại muốn trước hết thay đổi tấm lòng chúng ta. Chúng ta muốn Ngài cất đi điều làm mình đau khổ, còn Ngài muốn dùng chính hoàn cảnh ấy để đưa chúng ta trở lại mối quan hệ đúng đắn với Ngài.** Bởi vậy, giờ tỉnh nguyện mỗi ngày là thời gian để chúng ta nhớ lại ân điển cứu chuộc của Chúa, tôn Ngài làm Đức Chúa Trời của đời mình và lắng nghe tiếng phán của Ngài. **Khi lời Chúa soi sáng, chúng ta có thể nhận ra những điều sai trật, thật lòng ăn năn và điều chỉnh lại đời sống.**

Câu hỏi suy ngẫm và áp dụng:

1. Khi gặp khó khăn, tôi thường chỉ cầu xin Chúa thay đổi hoàn cảnh hay cũng dành thời gian xét lại mối quan hệ của mình với Ngài?
2. Trong đời sống mỗi ngày có điều gì đang khiến tôi không lắng nghe và vâng theo tiếng Chúa? Tôi cần ăn năn hoặc từ bỏ điều gì?
3. Hôm nay, tôi sẽ thực hiện một hành động cụ thể nào để quay trở lại gần Chúa hơn và đặt Ngài làm trung tâm đời sống mình?